

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

¡ORDRE!

¡Ordre senyors periodistas de Madrid! ¡Ordre!
La Campana de Gracia, avuy es la campaneta que ressona en ciertas discusiones acaloradas; y la Campana de Gracia crida al ordre a tots los periodistas demócratas.

No es inmodestia en nosaltres la missió que 'ns preném. Si bé som humils y no tenim pretensions, portém déu anys de vida periodística, déu anys de defensar contínuament la causa democrática, y aixó y 'l favor que, perque som clars y catalans, nos dispensa 'l públich, y la bona intenció que 'ns guia 'ns obligan a cridar al ordre.

Sí, perque no sembla sino, que 'ls demócratas haguém perdut lo sanderi; no sembla sino que proposantnos aixecar una nova torre de Babel, la fatalitat haja vingut a castigarnos no ab la confusió de las llengüas, sino ab una cosa pitjor encare, ab la confusió de las ideas.

Siguém homes y no pescateras.
Reflexioném y no baixem may als insults, als agravis, á las esgarrapadas inferidas al amor propi. ¿Qué 'n treyém de ferirnos? ¿Qué 'n treyém d'omplirnos de llot? ¿Qué 'n treyém de tenir aquestas eternas disputas de familias?

Los nostres enemichs nos miran somrient, los nostres vehins nos es oltan. nos observan... y lo que es més trist, s'hi engreixen.

Y en cambi 'ls que per las sévas aspiracions, per las sévas ideas, per las sévas tendencias, pel seus sentimens nos seguirian: arriban á la porta, senten disputas, escoltan. no entenen aquest guirigay, y diuhen:—Vaja, no m' embolico

Y se 'n tornan á casa seva.

L' espectacle es trist y no pot durar.... y es necessari que s'acabi.

Sinó no hi ha remey per la causa democrática. Nosa tres hem manifestat varias vegadas lo que pensavam y lo que volíam; nosaltres hem exposat molts cops quin era 'l nostre modo de pensar respecte á la democrática. Y per aixó no volém oposarnos, ni 'ns oposarém jamay á que tothom ab lo mateix drét manifesti sempre lo que vol y lo que pensa.

Peró nosaltres no hem ferit may á cap demócrata; nosaltres hem reconegut sempre 'ls bons serveys que han prestat á la causa, y sense participar dels errors, dels que pugan haverse equivocat, nos hem guardat sempre de tirarlos á la cara de ningú.

Més nos hem estimat creure que 'ls que pecavan ho feyan sense cap mala intenció. Y ho hem cregut aixís perque 'ls interessos de la democrática, que son més alts y respectables que 'ls interessos dels homes, aixís nos ho aconsellavan.

Per aixó no podém admetre que 'l fer política democrática consisteixi ab aquesta baralla contínuament entre nosaltres mateixos.

La passió desbordada, com un riu que surt de mare ho arrasa tot.

Los mals tractes no atreuhén á ningú.

Los amors propis ferits aixecan entre las personas montanyas de gatosas y punxas que may més arriban á traspassarse.

¿No 'u entenen aixís, los demócratas que un dia y un altre dia passan lo temps ferintse y mortificantse?

Nosaltres que no volém abdicar de cap de las nostras ideas, no volém que ningú abdiqui de cap de las sévas... ¿Cóm hem de volerho?

Peró discutéixinse las ideas, discutéixinse amistosament, y veyám quin es lo camí més cómodo y més curt per arribar al terme del viatge.

De altre manera no caminém; d' altre manera retrocedím.

Nos revolquém per la pols de la carretera, y per comte de presentarnos davant del país com homes sérios, formals y reflexius, hi compareixan bruts de sanch y de pols, y causant repulsió als indiferents, mareig als amich, estranyesa á tots.

¡Ela! Si es veritat que som demócratas, demostrémho. Si es veritat que aspirém á governar, governemnos á nosaltres mateixos.

Y tota aquesta pólvora que gastém en salva, y totas aquestas forsas que gastém en barallas, invertimlas per combatre, cada hú desde 'l puesto que la seva conciencia l' hi senyala, als enemichs de la democrática!

Y are dispensin los nostres amichs, los periodistas demócratas madrilenyos, si la Campana de Gracia, los ha cridat al ordre.

P. K.

LO CLERO DEL PORVENIR.

ALGUNOS anys endarrera las mares preguntavan als nens:

—Noy ¿qué vols ser?

Y 'ls nens regularment respondian:

—Capellá.

—¿Perqué? repetian las mares.

—Perque aixís menjaré xocolate y pá blanch.

La xocolate y 'l pá blanch veus aquí 'l supremo ideal de la quitxalleta, quan arribava l' hora de determinarse sobre la carrera que més los agradava!

Y trobavan ja desde sa tendre edat que aquest ideal no podian satisfacerlo, sino dintre de la carrera eclesiástica.

¡Oh temps ditxosos aquells, en que la gent se contentava ab tan poca cosa!

Bé es veritat que llavors lo clero no havia rebut tantas sotregadas com are. Llavors ni se somiava que havia de venir un temps en que 'ls capellans se deixarian creixe 'ls péls de la corona, portarian patillas, barba y hasta bigoti y pera, anirian vestits com l' altre gent, y deixarian la sotana y aquell solideo, que á pesar de que, segons lo sen nom indica, no més s' ha de treure davant de Déu, vá caure davant de la revolució de Setembre.

Aixís es que la gent inclinada á la xocolate y 'l pá blanch no está per sustos, y 'l número dels que aspiran á portar mitjas negras vá disminuint de dia en dia.

No 'u dich jo: ho diu lo Bisbe de Barcelona en una circular, que fá molt poch temps ha vist la llum en los periódichs.

Ell es qui s' esclama; ell es qui diu que observa ab desconsol que 'ls fills de las familias acomodadas, perden de dia en dia la vocació; que 'l número dels sacerdots vá minvant, minvant qu' es una tristesa; que no més los pobres acuden al seminari, precisament los pobres, que son los que no poden mantenirse, los que no teuen medi per seguir una carrera tant llarga.

Y no sols diu aixó 'l Sr. Bisbe: assegura ademés que 'l número de sacerdots es ja insuficient per la cura de las ánimas, perque 'ls uns se dedican á ser capellans de monjas, los altres á l' ensenyansa, los altres á diversas missions de beneficencia etc. etc.

Y encare no parla dels que 's dedican á guerrilleros.

A mí aquestas confessions de la primera autoritat eclesiástica, m' enteneixen.

Sí senyors: lo mon está perdut: lo materialisme, 'l positivisme, 'l sensualisme s' han ficat per tot arreu, minan á totas las classes de la societat, y avuy per avuy aquell clero de missa y olla que 's contentava ab los sis ralets de la missa, ja té aspiracions més elevadas y 's busca las bessas en lo camp del mon y fora de l' iglesia.

¡Ah! Desde que 'ls pelegrins per anar á Roma se n' hi van ab vapor, y per anar á Lourdes ab ferrocarril, ja pot assegurarse ab véu ben alta: aquí ja no hi ha aquella mortificació cristiana dels temps antichs: la religió que té més adeptes es la santa comoditat.

O sino digan: ¿perqué ha deixat lo clero de aquesta diócesis la cura de las ánimas, per la cura de las monjas, per l' ensenyansa y per totas aquellas missions productivas qu' en la seva circular indica 'l Sr. Bisbe?

Es que la cura de las ánimas no dona més que disgustos y feyna, y lo altre dona quartos per fer bullir l' olla.

¡Fer bullir l' olla! ¡Posarse á la altura dels temps! Disfrutar de las delicias de aquesta vida! Fer, si convé un bon raconet!...

¡Oh! Tirem talò. Això no pot anar. Tè rahò 'l Bisbe!

Y á veure si fins are que la Campana dona la rahò al Bisbe, l' excomunicaran!

En lo que 'l Bisbe no te rahò es en proposar que cada poble de la Diócesis donga quaranta duros al any, per sostenir un seminarista pobre.

No: l' idea es impracticable. En primer lloch si 'ls pobles tinguessin quaranta duros y la camisa netal...

Y en segon lloch, ¿qué farien aquests pobres una vegada 's vejessin reviscolats, vestint la sotana y calsant lo barret de teula? Lo mateix que 'ls altres: deixar la cura de las animas per la cura de las monjas per l' ensenyansa, etc., etc.

De modo que això, si es que tè remey s' ha de remediar de una altra manera.

Jo crech que 'n tè un.

¿Saben quin?

Vaig a dirlo.

Los capelans mentres tingan salut, mentres sigan bons y dreus, mentres tingan brassos per nadar, seguirán la corrent del mon.

Per evitarho, no hi ha més que un medi: reclutar á tots los coixos, mancós, geperuts, y fins als benaventurats (qu' entran de plé á plé dintre de la doctrina cristiana) en una paraula á tots los que no s' rveixen pel treball y ferlos seguir la carrera eclesiástica.

Aquets no podrán fer més que dedicarse á la tan abandonada cura de las ánimas. Tindran de ferho si 's plan per forsa.

Y baix lo punt de vista religiós ja es sabut que Dèn estima als humils.

Y baix lo punt de vista social, al veure tants infelissos ¿qui no 's conmon?

¡Oh! Llavors si que tothom tindrà llastima y pietat del clerol

P. DEL O.

N Lopez me diu:—¡Alto la crida! Alto la crida donchs: se 'ls participa que d' aquells números que demanavam per completar coleccions, ens n' han vingut lants, que are finsens ne sobran. Gracias mil á tots los que 'ns han servit!

Dos llibrets hem rebut: «Poesias de Jaume Casas y Pallarol» o siga la lletra dels coros que canta 'l Porvenir de Cornellá; que son bonis as y segueixen lo mateix estil de 'n Clavé y «Entre las tumbas» de 'n Joseph Codolosa, escritas ab gracia, y molta facilitat.

Aquestas últimas se venen á pesseta á ca 'n Lopez. Y si 'n volen coneixe una mostra, comprin lo passat número de l' Esquella.

Segons se 'ns asegura á ca 'n Brusi 's negan á insertar certa clase de anuncis referents á ciertas enfermedades.

Per exemple, un anunci que diga «venéreo, sífilis, etc.» etc., no 'l volen de cap manera

—¿Per quin motiu? preguntava un anunciant.

—¿Que no vèu l' hi responian, que si una noya innocent pren lo diari y pregunta:—Papá ¿qué vol dir aquesta paraula, 'l papá queda en un compromís?

Casi tè rahò 'l Brusi.

No obs'ant un amich meu tè una nena molt curiosa. Un dia d' aquests vá apendre 'ls manaments de la ley de Dèn de memoria, y ab lo seu afany d' investigarho tot, vá preguntar al seu pare:

—Papá ¿qué vol dir no 'ornicarás?

L' amich meu vá tornar-se roig, y no 'l hi vá venir cap més paraula que las següents:

—Ja 'u sabrás quan serás gran.

Estém esperant un article del Sr. Mañé contra 'l sisé manament.

En Coll y Britapaja quan vá escriure la Voz pública, vá proposarse escriure una especie de periódich representable.

Periódich has dit! ¡Ay infelís! ¿Que no véus, amich Coll, que en un periódich tots hi tenen drèt?

¿Bè prou que 's coneixia lo dia del estreno! Van anar al teatro tots los polissons de Barcelo-

na. N' hi havia ab sabre, y ab garrot, com al carrer de Fernando quan lo del gas.

¿Perqué? ¡Oh! S' havia dit que en la Voz pública hi havia una carta de Barcelona, y que aquesta carta de Barcelona s' ocupava dels pous de Moncada...

A la quènta als pous de Moncada no s' hi pot tirar cap pedra, perque l' aygua s' enterboliria.

Y 'l governador de la provincia vá posarhi 'l tap de la seva autoritat.... y la carta de Barcelona va ser mutilada.

Aquí si que podém dir:—«Sentimos el percance del colega.»

Preparinse pel diumenje que vé.

En Peroy s' ha tornat á deixar creixe la quèta, ha desarraconat los trastos, y 's presentará de nou á la Plassa de toros.

Mès valent que l' Espartero.

L' avi una vegada s' hagué retirat, no vá voler sortir de Logronyo

En Peroy torna á tirar la capa al toro.

Es bonich lo que passa á Sant Feliu de Llobregat. Mana l' arcalde que 'ls que no reguin lo devant de casa seva paguin una pesseta de multa.

Un dia se 'n descuida la criada del jutje, van á ca 'l jutje á demanar la pesseta y 'l jutje 's fa fonedís.

¿Per una pesseta!

Per cubrir mitja dotzena de governs civils, tenia en Si vela 300 pretendents.

¿Com arreglarho?

Es molt senzill: se 'n nombran cinquanta per cada provincia, y que governin per torn; un cada senmana.

Robos: A Barcelona tractavan de robar l' últim tranvia al Passeig de Gracia.

A Irun han robat lo rellotje de la torre. La torre es á dir, la rellotjera, los lladres no van endurse-le'n.

Al secretari del govern civil de Madrid, anant á dalt del pescant del carruaje van ferli corre 'l rellotje.

¿Qué tal? Y després que digan que 'l art y 'l industria no progressan.

Jo fins vull veure, que á Mr. Colleen, un dia passant lo fil-ferro, l' hi roban las sabatillas.

A las oficinas del Giro Mutuo de Madrid van trobarse senyals evidents de que 'ls quartos tractavan d' escaparse.

Se compren molt bè.

¿Abaquestas calors!

Y luego 'ls ministros y 'ls empleats donan tots l' exemple.

Se 'n van á pendre banys.... ¿Qué faran los quartos?

Un telegrama del Brusi:

«La corte de Austria guardará ocho días de luto con motivo del fallecimiento de la infanta doña Pilar, y la corte de Rusia seis días.»

¿Perqué la cort d' Austria vuit días de dol y la cort de Russia no més que sis?

No 'n sé: tal vegada perque la Russia es una mica més lluny que l' Austria.

Hi ha pobles en la provincia de Almería ahont hi funcionan dos distints Ajuntaments conservadors.

Los conservadors son aixís: de lo dolent, molt.

L' altre dia 'l rector de Sabadell vá presentar la fulla del amillarament donant per seu lo Santuari de la Salut y 'l cementiri.

Si que 's contenta ab poca cosa.

Podia donar per seva tota la ciutat.

Y are observo una cosa.

¿No notan quina afició tè 'l clero pels cementiris. Sembla que una forsa estranya l' hi porti.

LO ROMANSO DE CALELLA.

¿Quién pide otro?

Si á passá no quan temps se 'n van á la no-tra costa bella,

no s' aturin á Calella sino se 'n pen-dirán.

Allí n' hi ha florera,

ni rifs d' ls empedrats,

ni municipals mudats los diumenjes ab xistera;

pero en cambi hi ha disputas, hi ha baralles, hi ha esvalot, hi ha neos.... y sobre tot, hi ha una mina d' ayguas brutas.

Es dels carcas: dit está que no d' n se r-s de bó, ni pot te-ir mè- n- is- ió que la de perjudicá.

Y are vajan calentant que aqueixa es la qu' han de baure... Si tenen ganas de jeure hi van... beubea... y jeuran.

¡Val més rebre una ceniella ó menjar porch ab triquina que beure aygua de la mina dels carcondas de Calella!

Al ven r las elecciones compren el tal brivalla que perdian la batalla del aygua per tots cantons, ¿que vá pensar l' host carlina?

Votar junts incontinent barrejan l' Ajuntament ab las ayguas de la mina. Es á dir que 'l seu orgull, á fi de poguer triunfar, no vacilava en posar l' Ajuntament en remull.

Pero 'ls varen xasqueja: bè cridavan y grunyan, bè buscavan y corrian; s' activit t' s' estre la y 'ls seus plans piramidals y 'l seu volá y rebullirse á la fi vá reduhirse á guanyá uns quans concejals.

Veyent que tot era en balde ara han format tots un pacte: «No firmaré may cap acta mentres no mutio l' arcalde.

Jo en los meus tretze m' afirmo y d' ells, Calella, no 'm treus. Aquí tens l' aygua... ¿No béus? Está bé: donchs jo no firmo.

¿Qui mou los grans elements d' aquest plan e trafalari? Un Sant, un apotecari ab més carbassas qu' ungüents.

Uo que per 'na á las funciones d' iglesia vol man'ellina, y un altr' óliva carlina que 's diverteix font cansons. Son la trepa d' la llana que dinhen l' annis als altres, y 'ns calumbian á nosaltres predicant que La Campana pert los cors y 'ls enmatina.

¿b sa propaganda ignoble... y ells enmatinan al poble ab las ayguas de una mina.

¿Com finirá això? ¿Qui sab l' actantse d' aquesta gent! La mala fe es evident, tenen mal cor y mal cap.

Ells voldrían dissiparla, m s' l' atmósfera tant creix que ni en Despajin mateix es capas de despararla.

Y a la fi ningú ha explicat, ni á Calella s' endevina, la corrupció de la mina, d' hont prevé com s' hi ha ficat, s' ha parlat molt y s' ha escrit, hi han anat cent comissions, han dat t- las mil rahons, pero cap pe 'l clà ho ha dit.

¿D' hont ve tanta pestilencia? Diguem' ho sense rodeos: ve de que á la mina 'ls neos s' hi esbaldeixen la conciencia.

C. GUILA.

REVISOR

En periódich din qu' en Silvela es borni y 'l ministeri cego y ayudeix:—A la terra dels cegos lo qui té un ull es rey.

Passin llista: Silvela borni, Martinez Campos coix, Orovio sort, y 'l resto dels ministres, muts.

¿Vaya un ministeri d' esgarrats! Que l' hi dongan una placa, y á demanar caritat!

Tres mil duros vá costar segons dibuen lo dinar de Moncada.

Illustration of a man with a beard and a hat, looking thoughtful.

Illustration of a man in a suit, looking serious.

Illustration of a man in a suit, looking thoughtful.

Illustration of a man in a suit, looking thoughtful.

Tres mil duros devorats ab un parell d' horas.
—Molta barra tenen los regidors, deya un contribuent.
Resposta:
—Si Senyor: las barras dels regidors son las barras catalanas.

Una qüestió gramatical:
Conjugació del verb casarse: present de indicatiu:
Jo 'm caso, tú 'm fastidias, ell me pega, nosaltres nos barallèm, vosaltres vos detesteu y ells se divorcian.

La Gaceta de Catalunya s' ha proposat amargar la lluna de mel del Sr. Mañé y Flaquer.
Perque han d' entendre que 'l Sr. Mañé y Flaquer cap á sas vellesas ha tornat á casarse.
Y la Gaceta l' hi surt un dia ab un article que 'l Sr. Mañé y Flaquer va escriure en contra dels jesuïtes; y 'l diumenje següent ab un altre article que va escriure 'l mateix Sr. Mañé en favor dels comunistas!..

Algú há dit:—Es qu' en Mañé quan escribia aquests articles era molt jove, y casi no sabia 'l que 's feya.
Resposta de un redactor de la Gaceta.—Lo mateix que are: per casarse 's necessitan totas dugas circumstancias, ser molt jove y no saber lo que 's fa.

Lo governador de Pamplona fá tancar totas las botigas los dias de festa.
Y 'l governador de Pamplona 'ls dias de festa presi teix las corridas de toros.
Tercer manament: «Santificar las festas»
Y 'ls consrvadors dinhen: «Quedan esceptuats los capellans, los toreros y 'ls centinellas.»

A Igualada l' Ajuntament vá acordar que la premsa local pogués assistir á las sessions.
Y 'l arcaide pochos dias després vá demanar que 's revoqués l' acort.
Y en un discurs que vá pronunciar, va dir: «Revoquin aquest acort, perque sino tindré de probar los punys ab lo Director del Eco del Noya, y un dels dos sortirà per una obertura que no será la porta.»
Quins arcaldes més guapos! Arcaldes aixís no haurian de dur vara, sino samalé. Y encare es poch, haurian de dur boscall.

Una escena purament espanyola.
En un poble de Andalucia tenian un toro previngut per una festa que l' endemá havia de celebrarse.
Lo toro de un brinco vá enfilarse á la teulada de la rectoria, y esgratinyant vá obrir un torat, de manera que quan lo rector méenos s' ho esperava vá trobarse ab un toro dintre de l' arcoba.
No diuhen que vaja succehir res més.

Però tenint en compte que 'l toro l' endemá havia de morir pot ser vá anar á trobar al rector porque l' hi dongués los consols, que 's donan sempre á tots los reos qu' están en capella.
Y ja m' hi jugo jo qualsevol cosa, que 'l rector vá escabullirse.

Un mestre de Málaga té una filla malalta.
Y ha escrit al ajuntament, dihent: «Que vingan los metjes á visitarla, y quan la malaltia que pateix no siga efecte de la fam, renuncio á totas las pagas que se 'm deuben»
A Málaga havia de sortir aquest rebrot conservador.
A Málaga! .. Es á dir á la patria de la floxera..... y de 'n Cánovas.

Los homes de la situació pintats per un periédich de Madrid:
Lo Sr. Elduayen vint anys endarrera era un simple inginyer: avuy es marqués, té possessions magnificas á Galicia y es un dels primers accionistas del Banc d' Espanya.
—Ho ha guanyat fent carrils y carreteras?
—No senyors: ho ha guanyat fent política.
—Com diuhen qu' es inginyer.
—Per xo mateix que s' ha inginyat.

—No comprenech, din la Teodora que ma iua vá l' Agnetal
—No t' estranyi aixó, simpleta:

¿véus que fá de lleva-dora?

F. V.

—Per tu 'm moro, vaig di un dia molt decidit á la Tana;
y e la 'm respongué tranquila:
—Doncas jo per tú, cristiana.

R. J.

Una noya sabatera tant prop del promés estava, que veyentla lo sen gueto l' hi va di aquestas paraulas:
—Noya, may més le vull veure ab aquest tant acostada, perque ja sabs que la pega massa prop del foch s' escalfa.

F. Ll. y B.

Al estranger es tant gran lo número de personas que al istiu abandonan la ciutat y se 'n ván al camp, que alguns Banchs han publicat anuncis en los periédichs, oferintse per guardar joyas, intereses y objectes de valor que las familias no vulgan deixar als pisos.

—¿Guardarán lo meu tesor? preguntava un senyor al encarregat. ¿Me 'l guardarán bñ? ¿Puch confíars'hi?

—Ab entera confiansa, responia l' encarregat del banch. Lo ficaré á la caixa y estará tancat fins que vostè torni á reclamarlo.

—¿Tancat! No pot ser: lo meu tesor necessita ayre.
—¿Quin tesor es aquest?
—La mèva senyora.

Un pollo á una xicota molt caya:
—Una cosa no entench, Emilia, y es com tenint uns peuhets tant petits, no cau déu cops cada dia.
—Aquí veurá: jo no caich may. Qui cau es aquell que se 'ls mira.

Una familia establerta en una colonia inglesa de las costas de Africa vá recullir á un salvatge mal ferit en un combat.
Al cap de un quan temps á copia de cuidados vá recobrar la salut y donava mostras de un gran agra-himent.

—¿Nos estimas? l' hi preguntava l' amo de la casa.

—Si.
—¿A tots?
—A tots.
—¿A quin dels meus fills estimas més?
—Al que mama.
—¿Perqué?
—Perque ab cinch minuts estaria cuit y ab altres cinch minuts mel menjaria.

—T' en vás á fora aquest istiu, Eduardo?
—Veurém.
—Y aixó? no n' estás encare bñ determinat?
—Jo t' diré: quan tinch quartos no tinch temps, perque treballa; y quan tinch temps perque no treballa, llavors no tinch quartos.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1.ª XARADA.—Dimissió.
- 2.ª Id.—Apotecari.
- 3.ª SINONIMIA.—Cap.
- 4.ª MUDANSA.—Tia, fia, dia.
- 5.ª TRENCA-CLOSCAS.—Vilaseca.
- 6.ª COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 7 6 4
4 6 7 1
7 1 4 6
6 4 1 7
- 7.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Carolina
Canari
Cairo
Nilo
Cor
Ca
- 8.ª GEROGLIFICH.—Quant lo sol ix, ix pera tot-hom.

Han endevinat totas las solucions F. Palet, n' ha endevinadas 7 J. Pere Rostoll 6 N. Miranius y Gardeya: 4 l' i-titus y Pa y naps; 3 Inglés del Clot y una no més Sab.tera maca y N. J. P.

XARADAS.

I.
Ma primera 'm dona llum
sens fum;
Se pren lo dos com café,
á fé
y may he vist tot casat.
¿Vritat?

DOS PARAIGUAS.

II.
La primera sempre nega;
la segona sempre es cega,
y sempre vá al tot la gent
á pendrer lo tot calent.

PAPANATAS.

ANAGRAMA.

Primé tot es nom de dona,
segon es molt mala acció,
lo tres vá á la professó,
quart ni ha de mala y de bona.
Y lo quint, si jo 'l lingues,
com que á casa no hi c-bria
de segú que me 'l vendria.
C n h tots; cinch lletas; ves qu' es.

XARAB.

FUGA DE CONSONANTS.

.a.a.. a.. a.a.a.a.
á a .a.a.a' .a. a.a..
a .a.a..a.a. a.a.a.
o.a. a.a.a. a.a..

UN NOVICI.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6—Lo que hi ha al exercit.
- 1 6 3 5 2—Lo que haurán de fer molts espanyols.
- 3 4 5 2—Una planta.
- 3 4 5—Lo tè en Martínez Campos.
- 1 6—Un animal.

TICJA CHIC DE M. DE R.

TORTURA CEREBRAL.

¿Quina lletra es la qu' es troba al mitx del alfabeto?

FRANCISQUET.

TRIANGUL DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas horizontal y diagonalment digan: la 1.ª ratlla lo que tenen los sastres, la 2.ª lo que hi ha en las montanyas; la 3.ª un animal; la 4.ª lo que 's conta, la 5.ª una carta y la 6.ª una lletra.

SARAMARDILLA Y COMP.ª

GEROGLIFICH.

Cent

0'25 de pesseta ala
25,000 homes noya

R E
TTTTT
I A

SIMON GERRA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans: Gardeya, Pa y naps, Pere Rostoll, Nef y Cloro y B. Romo y M.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans F. Palet, Africa de Gracia, Tonto en moral, Ganzenel, B. B y E.; Nas de Lloro, A Pons y C. Anton Tururat, Tony Gripe, Esper-vent, y Molins de dalt.

Ciudadá tem-cratic—Sabadell L' hi agra-him moltíssim la noticia.—B. Romo y M. Ins-rtarem conversa y trenca-closcas.—Nef y Cloro Hiantrá un tren-a-cervells.—C. de teixidó: Idem la combinarió.—Vend' ellenchs Idem lo trenca-closcas.—V. D'az y Vidal: No 's talli, perque ja 'stém servit: de tots modos mil gracias.—M. B. C. Tossa, Vinga la firma garantida.—Un federal Los versos son algun tant s'posos: per mica que 's puga l' arreglaré.—V. A: La professó de l' Espluga será objecte de un suelto ó article en nostre próxim número.—S. Gomila: Miraré de complaire 'l aixís que tinguem un petit espay.—Mordica elaielom La poesia es bastant flúxera—es menester donarl' més vigor y sobe 'l mes intenció.—J. Valls y O. No 's molesti ja tenim los números que e d-sitjavam. De tots modos un mitx de gracias.—J. S. y F.—Sabadell: Son questions tant particulars y al mateix temps tan delicadas, que un periédich no pot ocuparse'n.—Aixerit No hém tingut temps encare de llegir l' article prometém fe-ho, y conti sempre ab lo nostre desitj de compl ure tant á vosté e m á tots los que 'ns favoreixen, sempre que la cosa s' ho valga.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasse, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

ACTUALITATS.

Dissimulin: pero entre la calor que fa y las vacaciones del Congrés, no hi ha caricatura posible.